

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.506/2012/4. szám

A Debreceni Ítéltábla dr. ... pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek - **dr. S. I.** által képviselt **alperes neve** (cím) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 23.P.21.721/2009/58. sorszámu ítélete ellen a felperes által 65. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs fellebbezésnek.

Indokolás:

Az alperesnek **dr. S. I.** fogszakorvos a beltagja és törvényes képviselője. Az alperesnél **dr. T. T.** fogorvos 2000. decemberben rezidensként dolgozott, 21-én a délelőtti magánrendelésen megjelent felperes bal felső négyes fogát amalgám tömással látta el. A fogászati kezelési naplóba a kezelés **F. E.** névvel és „4.B. amg” jelzéssel került bejegyzésre. A felperes az esti órákban megjelent **dr. S. I.** rendelésén, az elvégzett kezelést „J4 amg” jelöléssel naplózta, 2 000 forintról készpénzfizetési számlát állított ki. A kezelésre vonatkozó dokumentációt a felperes azt követően kapta kézhez, hogy 2005. évben betegjogi képviselőhöz fordult.

A felperes a keresetlevele áttételét követően az elsőfokú bíróság felhívására (4. sorszámu végzés, 12. sorszámu jegyzőkönyv) a keresetében a 2000. december 21-i fogorvosi ellátásával kapcsolatban a nem megfelelő és nem a valóságnak megfelelő dokumentáció miatt egészséghez való joga megsértésének a megállapítását kérte. Állítása szerint jobb felső négyes fogát az alperes nem kezelte, december 21-én csak délelőtt volt rendelésen, **dr. S. I.** csak számlát állított ki. Arra hivatkozással, hogy bal felső négyes fogát engedéllyel nem rendelkező rezidens kezelte, kérte annak megállapítását is, hogy ez a tömés nem felel meg az előírásoknak, sérült a legmagasabb szintű egészséghez való joga.

Kérte az alperest 100 000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezni amiatt, hogy a fogorvosi tevékenységben a bizalmát elvesztette, e lelki károsodással az egészsége is sérült. Informatikus szakértő kirendelését kérte annak vizsgálatára, hogy 2000. és 2001. évben szerepel-e az alperes számítógépes nyilvántartásában. Az elsőfokú bíróság ismételt felhívására (16. sorszámú jegyzőkönyv) szakértői bizonyítást indítványozott az alperes által használt és a fogában lévő tömőanyag összetételének a megjelölésére, a jobb felső fogában lévő tömés azonosítására. Kérte megállapítani, hogy az alperes a jobb felső négyes fogát nem kezelte és kötelezni az alperest a 2 000 forint visszafizetésére, mert a rezidens kezelése után pénzt nem kérhetett volna. A nem vagyoni kártérítést a nem megfelelő dokumentáció vezetéseért, a rezidens által történt és emiatt nem megfelelő kezelésért, a bizalom elvesztéséért, lelki károsodásért kérte. A bíróság tájékoztatására lelki károsodása bizonyítására pszichológus szakértő kirendelését kérte. A felperes kérte kötelezni az alperest a 2000. december 21. és 2001. január 25-i fogorvosi kezeléséről készült dokumentáció kiadására és a december 21-i dokumentáció kijavítására akként, hogy nem a jobb felső, hanem a bal felső négyes fogának a tömése történt.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A fogászati kezelési napló bejegyzése alapján állította, hogy a felperes jobb felső négyes fogát 2000. december 21-én amalgám töméssel látta el, erről állított ki számlát. A magánrendeléken számítógépes nyilvántartást abban az időben nem vezetett.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította, hogy az alperes a felperes egészséghez fűződő jogát a 2000. december 21. napján elvégzett fogászati kezelés kapcsán végzett hiányos dokumentációvezetéssel megsértette, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az állam által előlegezett 124 504 forint szakértői költséget és az illetéket az állam viseli.

A tömőanyag életkorának megállapítására a bizonyítás mellőzését azzal indokolta, hogy a felperes által más szakértőnek más perben bemutatott és a perben is fellelt orvosszakértői vélemény és a felperes fogazatáról korábban készült fogászati röntgenfelvétel alapján megállapítható, hogy a bal felső négyes fogában már 12-14 éves kora körül amalgám tömés volt. A tömőanyag behelyezésének időpontja, illetve cseréje igazságügyi vegyész-szakértő szerint nem állapítható meg. Kiemelte **dr. T. T.** volt rezidens tanúvallomását, mely szerint rezidensként fizetését a D.-i Egyetemtől kapta, az alperestől díjazást nem kapott. Nem zárta ki, hogy a számlát kérő beteget későbbi időpontra visszahívta. A felperes édesanyjának szintén kiemelt tanúvallomása szerint december 21-én a fiatal orvos a felperes bal felső négyes fogában a tömést cserélte. Arról este **dr. S. I.** állított ki számlát.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint pszichológus szakértői kérdés annak a megállapítása, hogy a felperest a fogászati kezelés és a dokumentációvezetés miatt érte-e lelki hátrány vagy károsodás. Az erre vonatkozó bizonyítás a felperes együttműködő magatartása hiányában nem vezetett eredményre. A felperes perbeli nyilatkozatára és a szakértői bizonyítási lehetőség hiányára hivatkozással rögzítette annak megállapíthatatlanságát, hogy a felperes jobb felső négyes fogának a betömésére nem került sor, annak feltüntetése tévesen történt. Ezért a dokumentáció kijavítására irányuló keresetet elutasította. A felperes által sem vitatott tényként rögzítette, hogy ugyanaznap a rezidens a bal felső négyes fogát betömte. A rezidens által a képzése alatt elvégzett

kezelések típusát és számát a leckekönyve tartalmazza, ezért az általa végzett kezeléssel kapcsolatban az alperes nem kötelezhető kijavításra, sem pedig a rezidens által készített dokumentáció kiadására. Az informatikai szakértői bizonyítás mellőzésének indoka pedig az az alperesi nyilatkozat volt, hogy a perbeli időszakban a magánrendeléken számítógépes nyilvántartás nem történt.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése, a 76. §-a, a 84. § (1) bekezdésének a), d) és e) pontjai, az Alkotmány 70/D. §-ának (1) bekezdése, az Eütv. 24. §-ának (3) bekezdése c) pontja és (4) bekezdése, valamint a 136. §-ának (1) és (2) bekezdése felhívásával megállapította, hogy az alperes által vezetett dokumentáció hiányos, a dokumentációs kötelezettség megsértése a Ptk. 76. §-ában nevesített egészséghez való jog sérelmét is jelentette.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés iránti keresetet a felperes egészségi-, lelki károsodásának a bizonyítatlansága miatt utasította el. A szakértői bizonyítást azért mellőzte, mert a bal felső négyes fog kezelését az alperessel jogviszonyban nem álló rezidens végezte, így amiatt igényét a felperes az alperessel szemben nem érvényesítheti. Utalt rá, hogy a Magyar Orvosi Kamara Fogorvosok Területi Szervezetének perbeli tájékoztatása szerint a rezidens, mint végzett fogorvos a fogtömés során önállóan dolgozhatott. 2 000 forint díj visszafizetésére az alperes részben emiatt, részben amiatt nem kötelezhető, hogy nem nyert bizonyítást az, hogy a bal felső négyes fog díjaként fizette meg. A bal felső négyes fogát pedig nem az alperes kezelte, ezért ennek kapcsán bizalomvesztés címén sem érvényesíthet az alperessel szemben igényt. Azt az állítását pedig, miszerint 2001. januárban az alperest felkereste és nem részesült ellátásban, a felperes nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az alperes kereset szerinti marasztalását, másodsorban az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését kérte. Az elsőfokú bíróság terhére róta, hogy a Pp. 3. §-ának (3) bekezdését megsértve és az 1/2009. PK véleménynel ellentétben nem nyújtott valamennyi kérelmére kiterjedő, egyediesített, teljes körű tájékoztatást. Megsértette a Pp. 3. §-ának (6) bekezdését, mert nem kapott meg minden iratot. A Pp. 206. §-ának (1) bekezdésébe ütköző módon az ügyet nem vizsgálta ki, egyes bizonyítékokat tévesen, másokat nem értékelt, az értékelése okszerűtlen, jogi következtetései megalapozatlanok. Megsértette a Pp. 221. §-ának (1) bekezdését, a tényállást nem tárta fel, indokolási kötelezettségének bizonyítási indítványai mellőzése körében nem tett eleget. Kérte annak megállapítását is, hogy az alperes rendelőjében tömték be bal felső négyes fogát. Nem megfelelően értékelte a dokumentációvezetést, amikor nem állapított meg részére emiatt nem vagyoni kártérítést. Véleménye szerint az alperes rendelőjében történt a kezelése, ezért felel a rezidens által bal felső négyes fogának nem megfelelő kezeléséért is. A felperes szerint az alperes terhére kellett volna értékelni annak a bizonyítatlanságát, hogy rezidens által végzett kezelésért utólag nem állított ki számlát. Állította, hogy a rendelőben 2000 decemberében volt számítógépes nyilvántartás. Jogsértőnek tartotta, hogy az elsőfokú bíróság az alperes nyilatkozatára hivatkozással nem teljesítette az annak cáfolatára alkalmas informatikus szakértői bizonyítási indítványát. Kérte annak a megállapítását is, hogy a bal felső négyes fogát az alperes rendelőjében tömték. Kifogásolta, hogy a zárt kezelésre vonatkozó nyilatkozata

ellenére a pszichológus szakértő véleményét az elsőfokú bíróság az alperesnek megküldte. Hivatkozott arra is, hogy a szakértőt kirendelő végzés nem tartalmazta azt, hogy neki orvosi iratokat kellett volna vinnie. Ellentmondásosnak tartotta, hogy az igazságügyi pszichiáter szakértőt felhívásra kérte, az elsőfokú bíróság az ítéletében pedig arra hivatkozott, hogy a kérdés pszichológus szakértői kérdés. Sérelmezte a fénykép alapján jobb felső fogában lévő tömés azonosítására kért szakértői bizonyítás mellőzését, amely alkalmas lenne annak az alperesi állításnak a cáfolására, mely szerint azt kezelte 2000. decemberben. Sérelmezte az alperes által használt tömítőanyag összetételének pontos megjelölése érdekében a gyártó megkeresésének, a nem megfelelő kezelésre a szakértői bizonyításnak a mellőzését. Kifogásolta, hogy a megállapított jogsértésért a bíróság nem kötelezte az alperest arányosan a perköltség megtérítésére, és azt is, hogy nem kapta meg a szakértő fellebbezésére tett észrevételét valamint az utolsó tárgyalási jegyzőkönyvet.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ítélezése alapjául elfogadta, egyetértett a fellebbezett érdemi döntésével és annak indokaival is.

Az ítélet tábla nem osztotta a felperes Pp. 3. §-a (3) bekezdésének megsértésére vonatkozó fellebbezési érveit. Az áttételt követően az elsőfokú bíróság a módosított kereseti kérelemhez igazodóan tájékoztatási kötelezettségének az 1/2009. PK véleményben foglaltaknak megfelelően eleget tett. A rendelkezésére álló bizonyítékokat értékelte, a tényállást a kereset érdemi elbírálásához szükséges körben, a felek előadásának és a felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján, a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően állapította meg. Az alperesnél keletkezett egészségügyi dokumentáció alapján csak az volt megállapítható, hogy 2000. december 21-én az alperes rendelőjében a felperest délelőtt a rezidens, délután **dr. S. I.** fogorvos a bal, illetve jobb felső négyes fogát érintően kezelte. A munkadíjat az utóbbi kezelésért, számla ellenében számította fel. Az elsőfokú bíróság ezt a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ítéletének indokolása során rögzítette.

Ennek az ítélet rendelkező részében történő megállapítására eljárásjogi lehetőség nem volt. A felperes egészséghez fűződő joga dokumentáció-vezetéssel történt megsértésének a megállapításán túl a Ptk. 84. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján további személyhez fűződő jogsértés hiányában annak a megállapítására nem kerülhetett sor, míg a Pp. 123. §-ának (1) bekezdésében foglalt feltételei a megállapítási keresetnek nem álltak fenn. Ennek oka, hogy a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben megóvása végett nem volt szükséges és ezzel összefüggésben teljesítést, kártérítést követelhetett volna erre vonatkozó többlettényállás esetén. A bíróság döntése pedig a Pp. 215. §-ának értelmében a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen nem terjedhet túl. Ez következik a Pp. 3. §-ának (2) bekezdésében megfogalmazott azon alapvető rendelkezésből is, hogy a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. Mindezek meghatározzák a bizonyítás irányát és terjedelmét is: a Pp. 3. §-ának (4) bekezdése értelmében a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását (kiegészítését, megismétlését), ha az a jogvita elbírálása szempontjából

szükségtelen; míg a Pp. 163. §-ának (1) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítást is a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendel el. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában a Pp. 221. §-ának (1) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően a vonatkozó bizonyítékok megjelölésével adta elő az általa megállapított tényállást és utalt azokra az okokra is, amely miatt valamely tény nem talált bizonyítottnak, illetve a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az elsőfokú bíróság indokait az ítéletábra is osztotta.

Tévedett a felperes abban a kérdésben is, hogy a dokumentációs hiányosság automatikusan megalapozta volna az igényét a nem vagyoni kártérítésre is. A beteg vizsgálatáról, gyógykezeléséről, különösen valamely beavatkozás elvégzéséről készítendő orvosi irat hiányossága az orvos kötelezettségszegésének körébe tartozó kérdés, ennek azonban önmagában nincs következménye. Az egészségügyi dokumentáció jogi jelentőséggel az egészségügyi szolgáltató kárfelelőssége körében bír, annak nem megfelelését, hiányosságát a bíróság a felróhatóság körében értékeli. Erre az esetben kerül sor, ha az egészségügyi szolgáltatást igénybevevő fél „orvosi műhiba” miatt kártérítési igényt érvényesít, a perben bizonyítja az orvos jogellenességét, és azzal okozati összefüggésben a kárát. Mentesül azonban a felelősség alól az orvos ugyanis abban az esetben, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, vagyis magatartása nem volt felróható. Az orvostól általában elvárható magatartás tartalmát az Eütv. szerinti gondossági mérce tölti ki, a kezelés dokumentálását a felelősség alóli kimentése körében kell értékelni. A felperes azonban a nem vagyoni kártérítési igényét önmagában az orvosi dokumentáció hiányosságára alapította, ami a fentiek értelmében nem foghatott helyt. Ezen túl a személyes meghallgatásakor arra vonatkozóan sem kívánt nyilatkozni, hogy a nem megfelelő orvosi dokumentáció miatt milyen hátrány, sérelem érte (16. sorszámú jegyzőkönyv).

A felperes a fogorvosi tevékenységben történt bizalomvesztésére hivatkozással érvényesített kárigényének tényalapjaként lelki károsodását jelölte meg, ezt azonban, ahogy azt az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolása során helyesen fejtette ki, nem bizonyította. A nem vagyoni kárigényt az alapozza meg, ha van olyan károkozó magatartás, amelyért a károkozó felelőssége megállapítható, a jogellenesség a személyhez fűződő jogsérelemben nyilvánul meg és a jogsérelem nem vagyoni hátrányt, kárt okoz. Ezért a személyiségi jogsértés a fent már kifejtettek szerint a szankció alkalmazását nem feltétlenül váltja ki, ahhoz többlettényállás szükséges, ezért helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által állított nem vagyoni sérelem megvalósult-e. Ez pedig csak az esetben állapítható meg, ha a felperes által állított negatív változás a kezelést megelőző egészségi állapotához képest következett be, és ezt az összefüggést, az okozatiságot a perben bizonyítja is. A kezelés időpontját megelőző és ahhoz képest negatív változást rögzítő orvosi dokumentáció lenne szükséges ahhoz, hogy szakértői bizonyítás útján a pszichés károsodás okozati összefüggése az alperes terhére rótt jogellenes magatartással megállapítható legyen. Az okozati összefüggés megállapíthatóságához szükség lett volna a felperes kezelés előtti egészségügyi állapotára vonatkozó bizonyításra, a kezelést megelőző egészségi, pszichés állapotának a feltárására, a károkozó magatartás korábban kialakult életvitelére gyakorolt negatív hatásának a bizonyítására. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság ennek vizsgálata során arról, hogy ezt a felperes a perben neki felróható módon nem bizonyította.

A perben kirendelt pszichológus szakértő az igazságügyi szakértői tevékenységről szóló 2005. évi XLVII. törvény 14. §-ának (1) bekezdése alapján a szakvéleménye elkészítéséhez a felperestől további adatok, felvilágosítás közlését, iratok rendelkezésére bocsátását kérhette. Ettől a felperes zárkózott el. A szakértő felhívására az egészségügyi dokumentációt másolatban az Eütv. 24. §-ának (3) bekezdés c) pontja szerint a szakértő rendelkezésére kellett volna bocsátania. Ezek hiányában nem volt helye e körben a szakértői bizonyítás továbbfejlesztésének, pszichiátriai szakértő kirendelésének.

Tévedett a felperes abban is, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el a szakértői vélemény alperes részére történő kézbesítésével. A bíróság a döntését az általa megállapított tényállásra alapítja, azt a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint a bizonyítékok egybevetése alapján állapítja meg. A szakértői vélemény a Pp. 166. §-ának (1) bekezdése szerint bizonyítási eszköz, annak megismerése az ellenérdekű fél számára jog és nem a felperes által biztosított lehetőség. A Pp. 182. §-ának (1) bekezdése szerint a bíróság a szakvéleményt a feleknek köteles bemutatni, amely a szakvélemény felek részére történő kézbesítésével valósul meg. Arra a felek a Pp. 182. §-ának (2) bekezdése alapján észrevételt tehetnek, a szakértőhöz kérdést intézhetnek. Lényeges eljárási szabálysértésnek az minősül a bíróság részéről, ha nem biztosít lehetőséget a felek számára a szakértői vélemény, mint bizonyíték megismerésére, azzal kapcsolatos észrevételeiknek a szakértővel történő esetleges megvitatására. A szakértői vélemény valamennyi fél által történő megismerésének további eljárásjogi jelentőségét adja az, hogy a szakértői bizonyítás során felmerült költségként a szakértői díj a Pp. 75. §-ának (1) bekezdése szerint perköltség. Annak viselése felől a bíróság a Pp. 76. §-a szerint az eljárás befejezésekor döntenie köteles. A szakértői díjat a bíróság fellebbezhető végzésben állapítja meg, az ellen a fél a jogorvoslati jogát pedig csak úgy gyakorolhatja, ha a díjmegállapítás alapjául szolgáló véleményt, a szakértő által kifejtett munkát ismeri.

A felperes a nem megfelelő kezelés tényét arra tekintettel állította, hogy azt rezidens végezte. Ebben a körben az elsőfokú bíróság helyesen ítélte elégséges bizonyítéknak a fogorvosi kamara tájékoztatását, a szakértői bizonyítás szükségtelen volt. A perbeli bizonyítás célhoz kötöttsége, a kereset érdemi elbírálásához szükséges releváns tények megállapítása nem indokolta az informatikus szakértő kirendelését sem. A felperes december 21-i kezelése a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció alapján megállapítható volt, míg a januári kezeléssel összefüggésben igényt az alperessel szemben nem érvényesített. Ez okból volt szükségtelen a szakértő kirendelése a tömés azonosítására és a gyártó megkeresése az alperes által használt tömőanyag összetételének a megjelölésére. Azon túl, hogy ezzel összefüggésben a felperes igényt a perben nem érvényesített, az erre vonatkozó indítvány megalapozatlanságát önmagában megteremti az a körülmény is, hogy a felperes elzárkózott a kezelést követő időszakra vonatkozó nyilatkozattól. A személyes meghallgatásakor nem válaszolt a bíróság azon kérdésére, hogy betömték-e, és ha igen, mikor a bal és a jobb felső négyes fogát (16. sorszámú jegyzőkönyv).

Nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság a szakértő fellebbezésére tett észrevételének, és az utolsó tárgyalásról készült jegyzőkönyv kézbesítésének a hiányával sem. A fellebbezésre tett észrevétel végzés esetén a másodfokú bírósághoz címzett

nyilatkozat, védekezés a fellebbezés érvei ellenében, célja a jogorvoslati bíróság döntésének a segítése. A Pp. 257. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezések az elsőfokú bíróság számára nem írják elő az észrevétel felek részére történő kézbesítést. A Pp. 118. §-ának (1) bekezdése szerint pedig a bíróság a jegyzőkönyvet akkor kézbesíti, ha a törvény a jegyzőkönyv megküldését írja elő. Ilyen rendelkezést a Pp. 136/B. §-ának (2) bekezdése és a 219. § (1) bekezdés c) pontja tartalmaz. Az elsőfokú bíróság a 2012. április 25-i tárgyalást berekesztette, a tárgyalásról eltávozó felperessel nem közölt alperesi előadás hiányában a jegyzőkönyvmásolat megküldése, amely egyébként a bíróság számára lehetőség, nem vált szükségessé. A tárgyaláson nem történt sem új határnap kitűzése, sem fellebbezhető végzés hozatala, ezért a jegyzőkönyv kézbesítésének a Pp. 219. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltétele sem állt fenn.

Helyes az elsőfokú bíróság rendelkezése arról is, hogy a felperes személyes költségmentessége miatt a le nem rótt eljárási illetéket, a szakértői bizonyítás állam által előlegezett költségét és a felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli. A felperes marasztalásra irányuló kereseti kérelmei nem vezettek eredményre, a szakértői bizonyítás költsége pedig a felperes elutasított keresetével összefüggésben merült fel. A felperes túlnyomó részt pervesztes lett, emiatt a költségviselésről történő határozathozatal a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése, és a 14. §-a alapján nem jogszabálysértő. A felperes pártfogó ügyvédi képviselte az áttételt megelőzően a Miskolci Városi Bíróság előtt merült fel az orvosi dokumentáció kiadása és kijavítása iránti, elutasított kereseti kérelmeivel összefüggésben.

A fent kifejtett indokai alapján az ítéletábra a felperes fellebbezési érveinek az értékelésével jogszabálysértés megállapítására nem látott lehetőséget. Ezért - a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül elbírálva - az elsőfokú bíróság ítéletét, a jogi indokolás fellebbezési érvek miatt szükséges kiegészítésével, a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az ítéletábra a Pp. 84. § (1) bekezdésének b) pontja, a 87. §-ának (2) bekezdése, valamint a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény (Jst.) 11. §-ának (2) bekezdése szerint megállapította, hogy a másodfokú eljárásban pervesztes felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli. A felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése szerint a meg nem fizetett fellebbezési illeték megfizetésére sem kötelezhető. Az így meg nem térülő költséget a 14. § értelmében az állam viseli. A másodfokú eljárásban fellebbezési ellenkérelmet az alperes nem terjesztett elő, az ítéletábra a fellebbezésről tárgyaláson kívül határozott. Ezért - a Pp. 75. §-ának (2) és (3) bekezdése szerint értékelhető perköltség igazolt felmerülése hiányában - az alperes javára a perköltség megállapítását mellőzte.

D e b r e c e n, 2012. október 9.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -